

A házassági eskü

II. rész

Én... esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy, örök Isten, hogy ...-t, akinek most Isten színe előtt kezét fogom, szeretem. Szeretéből veszem el őt / Szeretéből megyek hozzá Isten törvénye szerint, feleségül. Hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek, vele tűnök, vele szenvedek, és őt sem egészségében, sem betegségében, sem boldog, sem boldogtalan állapotában, holtomig vagy holtáig, hitetlenül el nem hagyom, hanem teljes életemben hűséges gondviselője / segítőtársa leszek. Isten engem úgy segítsen. Ámen.

Egyszer egy vőlegény elolvassa a házassági esküt, ezt mondta: „Ez durva...” ☺

„... esküszöm az élő Istenre, hogy ...-t, akinek most Isten színe előtt kezét fogom, szeretem...”

Az eskünek a szerepe ezen a ponton a keresztyén házasságfelfogás nyomatékosítása. A házasságkötés alapja a szeretet lehet. A keresztyén hitbeli felfogás, a keresztyén erkölcs nem fogad el a házasság alapjának mást, mint a szeretetet. Ugyanakkor a szeretetet nem idealizáljuk. Itt a földön nincs tökéletes szeretet. Egyedül Istenben van tökéletes szeretet.

El kell gondolkodni azon, hogy a szeretet nem csupán érzés, hanem döntés is. A szeretet nemcsak „történik velünk”, hanem abban mi is aktív részesek vagyunk. Ezért, amikor valaki a leendő házastársát választja, amikor az eskütételre készül, akkor nem csupán az érzéseit kell, hogy megvizsgálja, hanem az odaszánását is: Akarom-e őt szeretni egy életen át, úgy, ahogy van? Előnyeivel és hibáival együtt?

Még az ún. „kényszer-házasság” is lehet szeretetben leélt házasság, ha a felek a szeretet mellett *döntöttek*. Régen nem egyszer a szülők választottak, hogy ki kit vehet el feleségül, ki kihez mehet férjhez. Mégis sokan éltek egész életükön át szeretetben! A Szentírásból ilyen pl. Izsák és Rebeka házassága (1Móz 24). Ami fontos volt: olyanok kössenek házasságot, akik ugyanazt az Istent imádják! És tudják egymást Isten félelmében tisztelni, szeretni, megbecsülni! Olyanok kössenek házasságot, akik *akarják* egymást szeretni, úgy, ahogy vannak, előfeltételek és előítéletek nélkül. Szeretni akkor is, amikor már nagyon jól ismerik!

Természetesen sok más szempontot is figyelembe lehet venni emellett – és figyelembe kell venni – a házastárs kiválasztásánál. Erre sokféle tanácsadást lehet hallani. (Összeillők legyenek ebben, vagy abban a tulajdonságban...) Bölcsen, józanul (már amennyire tud a szerelmes ember bölcs és józan lenni) meg kell vizsgálni ezeket a tanácsokat. Sem lebecsülni, sem túlzásba nem kell vinni az ilyen tanácsok megfogadását. (Emberileg igen összeillő párok-ról derült ki, hogy képtelenek együtt élni, miközben teljesen más természetű párok élnek évtizedeken át boldog házasságban – mert szeretik egymást!)

Adjanak hálát Istennek,

hogy szeretik egymást, megértik egymást és kötődnek egymáshoz!

Amire biztos, hogy nem kell, nem szabad figyelni: a bálványistenek, babonás vallásosság tanácsaira! Semmiképpen ne figyeljenek arra, hogy mit mond a horoszkóp (pl.: összeillenek-e a csillagjegyeik), vagy mit mondanak a jósök, kártyavetők, babonás cselekedetek, szilveszteri ólomöntés, stb. Az élő Isten, aki mindeneket kezében tart, megtiltotta, hogy ilyen eszközöket használjunk ahhoz, hogy Isten akaratát tudakoljuk!

Isten a Szentírást adta akarata kijelentéseként. Minden más út félrevezet, tönkretesz!

A szerelem érzését túlbecsülni sem kell! Ma, amikor általánossá vált, hogy „szerelmi házasságok” köttenek, mégis olyan sokszor meghidegül a szeretet a házaspárok között! Talán túlságosan is a szerelemre figyelünk, és elfeledkezünk a szeretet természetéről. Érdemes hát elolvasni a Szentírásból a „szeretet himnuszának” nevezett szakaszból egy részt:

„A szeretet türelmes, jóságos; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.

Nem viselkedik bántóan, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat.

Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal.

Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr.”

(A teljes „szeretet himnuszát” a 1Kor 13, 1-13-ban olvashatjuk.)

Természetes, hogy szükség van a személyes szimpátiára, szükség van a szerelemre, a vonzódásra, a közös érdeklődésre. Jó, ha közel azonos végzettségűek is azok, akik egymáshoz kötik az életüket, de ezek még önmagában nem teszik szeretetteljessé a házasságot. A szeretetet nemcsak érezni kell, hanem tanulni, gyakorolni és naponként megélni!

Ezért valljuk, hogy a szerelemnek, a „rózsaszín ködnek” át kell alakulni szeretetté a házasságban. A szerelem érzése – ha nincs benne a szeretetnek az a döntése: szeretem úgy, ahogy van – elmúlik néhány éven belül. Szeretet nélkül csak üresség marad. A rózsaszín köd helyét felváltja az unalom szürke felhője... A szerelem perzselő lángolását felváltja a közöny jéghideg távolságtartása. Ezt tudatosan el kell és el lehet kerülni, a szeretet kimunkálásával.

Ezzel szemben fellobban a szerelem érzése, tüze újra és újra, még évtizedek múlva is, ha a házastársunk szeretete mellett döntünk naponta! Sok éves házások is szerelmesek tudnak lenni egymásba! S akik „csak” szerették egymást a házasságkötéskor, idővel eljuthatnak a lángoló szerelem érzésére is. Bármilyen különösen hangzik, de lehet a házasság jó a szerelem érzése nélkül is! Mert a szeretet igen erős kapocs! Biztos azonban, hogy nem lesz jó, ill. tartós a házasság, ha nem erősödik fel a szeretet döntése, választása, a szerelem lángolása mellett.

A szeretetnek ezt a döntését fejezi ki: *„kezét fogom”*. Nemcsak az eskütétel órájában, hanem Isten színe előtt kezét fogom egész életében. Azaz: nem engedem el – kivéve, ha ő akarja! Mert a szeretet nemcsak megragad, de el is tud engedni. S talán éppen ezért tud olyan erős lenni, és erősen tartani, mert nem önmagamat szeretem a másikban, hanem őt szeretem, önmagáért szeretem, mellette döntöttem. De nem kényszerítem rá szeretetem, mert azt keresem, ami neki öröme, békességére van! A szeretet központi szava nem az ÉN, hanem a TE!

„Kezét fogom”, tehát nem a kezébe kapaszkodom, hogy ő tartson meg (bár időnként erre is szükség van, de nem ez a kizárólagos cél), nem a kezét rángatom, hogy azt tegye, amit én akarok (bár időnként a szeretet rákényszerít, hogy a jó irányba tereljem a házastársamat), hanem vele vagyok, hozzá tartozom, mellette állok.

A házasság nem nevelőintézmény, ahol a házastársamat a saját elképzeléseimre formálom. Az ilyen házasság nem működik! A házasság szeretetközösség, melyben egymás örömét keressük, egymás terhét hordozzuk, egymás mellett döntünk – akár naponként is! És elengedhetetlenül fontos, hogy a házastársak az első perctől elfogadják egymást olyannak, amilyenek: feltételek nélkül. Még akkor is, ha mindig olyan marad, nem változik. Mert: SZERETEM!

Egy idős asszony mondta az 1990-es évek elején egy kis faluban a lelkészének, amikor szóba jött a sok válás: *„Tiszteletes úr! A mi időnkben sem voltak jobbák a házasságok, mint manapság. Csak mi többet túrtunk.”* A szeretet döntése több tűrésre tesz képessé. Mert a házasságban tűrni is kell... De a szeretetnek az a tűrés nem kinszenvedés!

A szeretet nyitottá tesz a házastárs felé, és bizalmat szavaz neki, és tud újra kezdeni!

Néhány idézet Ancsel Évától:

„Akit szeretünk, azt ismerjük, de nem tudjuk és nem is akarjuk tudni a titkait. A szeretet nem ismer nyomozást.”

„Egy asszony, aki fel tudja sorolni, mi minden fontosabb neki, mint az, hogy ő adjon enni annak, akit szeret, hogy jelen legyen, amikor az ételt megkóstolja, mert arcáról azonnal le akarja olvasni, nem hiányzik-e neki belőle só vagy valamely más fűszer - aki nő létevére képes egy ilyen felsorolásra, annak fogalma sincs arról, hogy mit jelent szeretni.”

„Aki szeret egy embert, az megeszi a főztjét akkor is, ha odakozmált. S ez teljesen racionális, hiszen úgy gondolja, hogy a másik ember lelke fontosabb az ő gyomránál. Különben is, a lélek a legfontosabb testrész.”

**„... Szeretetből veszem el őt / Szeretetből megyek hozzá
Isten törvénye szerint, feleségül...”**

Folytatva az előbbi gondolatokat, továbbra is a szereteten van a hangsúly. Szeretetből, azaz nem önző érdekből vállalom vele az életre szóló közösséget. Szeretetből kérem, vállalom, akarom, hogy társam legyen. A magyar feleség szavunknak gazdag tartalma van, ha komolyan vesszük:

Életemnek a fele a másik. A sorsomban osztozik. Örömeimnek éppúgy része, mint a terheimnek, bánatomnak, küzdelmemnek. Természetesen a vagyonomnak is. A feleség szó kifejezi, hogy teljes életközösség mellett döntöttünk! Emlékeztetőül: Az „*alkotok hozzáálló segítőtársat*” ajándékában a hozzáálló nem a hozzá illeszkedőt, hanem az életében mindig jelenlévőt, mellette levőt jelent. A feleség szó tehát elkötelező szó mindkét félnek! Hiszen ha a feleségem a „felem”, akkor ez kölcsönös önátadást, kölcsönös egymásra hagyatkozást, a másik életében kölcsönös jelenlétet, ottlétet eredményez! A feleség szó azt jelenti, hogy kölcsönösen nem önmagunkért, hanem egymásért élünk, munkálkodunk. A feleség szó – ha jól értjük – a szeretetben és szeretet által ki kell zárja a házasságból az önzést.

Amikor zavar az, hogy a házastársam annyira más, ahogy más a férfi és más a nő, akkor eszünkbe juthat az a szellemes mondás: „Isten a férfi oldalbordájából alkotta a nőt, ezért a nőben az van meg, ami a férfiből hiányzik...” Azaz kiegészítik egymást a házastársak!

Ki kell zárjon a szeretet a szexualitásból is minden önzést. A másik kedvét, a másik örömét keresem. De a férfi és a nő nagyon különbözik. A szexben is. A férfi robbanómotor, a nő gőzgép. A férfinak egy kis szikra kell, s máris kész és képes a testi szerelemre, a nőnek sokszor előbb „felfűtés” kell. Ha este jó együttlétet szeretne a férj, már reggeltől „fűtenie” kell a feleségét. Dr. Pálhegyi Ferenc professzor, családterapeuta, használta ezt a képet egy előadásában: „A férfi olyan, mint egy nagymotor: csak be kell rúgni, és másodpercek alatt 120-on van. A nő olyan, mint egy régi 424-es gőzmozdony. Előbb jól fel kell fűteni, de azután egy falut is elhúz.” Azért mert a férfi csupán a felesége hajának illatától begerjed, és már „rá is ront” a feleségére, még nem haramia, nem vadállat, csak férfi. Azért mert a feleségnek idő kell a ráhangolódásra, még nem hideg, nem vágytalan, csak nő. Ezt kölcsönösen érteni és tanulni kell újra és újra szeretetben. Ha ezt megértik, végig gondolják, és egymást is megértik, akkor sem lesz mindig „tökéletes” az együttlét, de minél inkább egymás kedvét keresik – a férfi tud lassítani, a nő kész hamarabb betüzesedni – akkor a házasesetben is sokkal több harmóniát találnak. *Mert a szeretetet választják a puszta szenvedély helyett és kizárják az önzést!*

Szeretetből veszem el őt **Isten törvénye szerint**. Mit is jelent ez?

- 1) Isten az embert férfivá és nővé teremtette. A házasság Isten teremtési rendje szerint egy férfit és egy nőt kapcsol össze egy egész életre! A Szentírás alapján Isten törvénye elleni lázadás a szexualitás azonos neműek között!
- 2) *Ketten* lesznek egy testté, tehát nincs helye a többnejűségnek, a szerelmi háromszögnek, paráznaságnak. A paráznaság szó eredeti jelentése: hűtlenség, ami később mindenfajta szexuális és életközösségbeli hűtlenségre vonatkozott már. A szexualitásnak minden megnyilvánulása, formája, amellyel nem ahhoz az egyhez kötődünk, akivel életre szólóan összekötöttük az életünket, bűn, azaz paráznaság. Erről még esik szó. De paráznaságként, hűtlenségként nevezi meg a Szentírás azt az állapotot is, amikor Isten népe elhagyta Istent és más isteneket kezdett le imádni, elfeledkezve az élő Isten törvényéről és akaratáról.

- 3) A házasság életre szóló! Emlékszünk Jézus szavára: „*Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.*” (Máté ev. 19, 4-6)
- 4) A házasságban a szeretet Isten parancsa is! Az első órán volt erről szó az Ef 5, 21-33-ban. S több helyen is van szó a Szentírásban a szeretetről, mint amit Isten parancsol! „*Szeresd felebarátodat, mint magadat! Én vagyok az ÚR!*” (3Móz 19, 18); „*Senkinek se tartozatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek; mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt. Mert azt, hogy ne paráználkodj, ne ölj, ne lopj, ne kívánd, és minden más parancsolatot ez az ige foglalja össze: „Szeresd felebarátodat, mint magadat.” A szeretet nem tesz rosszat a felebarátnak. A szeretet tehát a törvény betöltése.*” (Róm 13, 8-10). „*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást!*” (Jn 13, 34) Ez a szeretet nem csupán érzés. Ez a szeretet nem csupán hangulat, nem szenvedély, hanem elkötelezettség. Általánosságban a másik ember iránti elkötelezettség. A házasságban kimondottan a házastárs iránti elkötelezettség
- 5) A házasság nem öncélú. A házasság része a szexualitás, mint Isten ajándéka. De a szexualitásban a gyermekáldás lehetősége is benne van. Ezért ha Isten gyermekekkel ajándékoz meg, akkor a gyermekeket hittel, szeretettel elfogadjuk Istentől. Ez is hozzátartozik Isten törvényéhez. Mert áldás is, és Isten rendelése is: „*Szaporodjatok, sokasodjatok...*”. A Zsoltárok könyvében pedig ezt olvassuk: „*Bizony, az ÚR ajándéka a gyermek, az anyaméh gyümölcse jutalom*” (Zsolt 127, 3). Erről is lesz még szó.

„... **Hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek...**”

Különösebb magyarázat nélkül is érthető, hogy az eskü ebben a szakaszában a testi és lelki hűségről van szó. Annak a kimondásáról, elhatározásáról, hogy a házastársam az egyetlen számomra. A hűségem érvényes felé, akár a múlttól, akár a jelenről, akár a jövőről, akár személyről, akár tárgyról van szó. Ami ezután következik, arra a hozzá való hűség érvényes. Ami a múltban volt, azt a bűnbocsánat kegyelmével, a megbocsátás szeretetével le kell zárni. A múlté. Többé **nincs közöm hozzá!** Azaz a múltból előtörő emlékeket végérvényesen eltaszítom magamtól. Legyenek azok akár kedvesek, akár szégyenteljesek. Nem hozom elő újra és újra. S ha előjönnek, hátat fordítok nekik.

A jelenben a látásom, a gondolkodásom, a vágyam egy személyre – órá – összpontosul. (Meg lehet csalni a házastársat egy géppel, autóval, munkával, karrierrel is, ha az fontosabbá válik, mint a házastárs iránti hűség és szeretet)!

A jövőre nézve pedig úgy élek, mint aki egy mellett döntött, és ezzel kizárt mindenki mást abból a körből, akire látása, gondolkodása, vágya irányulhat. Mindenki más: tabu! Tilos!

A hűség döntés! Amit meghoztunk és újra meg újra meghozunk! Mert érzelmek megérzhatnak. Egy másik ember látványa felkavarhat. Vágyak felkorbácsolódhatnak bennünk. Régi emlékek előtölulhatnak. Felbukkanhat valaki a múltból, akár csak egy telefonhívás erejéig, egy fénykép kezünkbe kerüléséig. De már a döntést meghoztam. Kimondtam Isten és emberek előtt: hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek!

Gyakran előfordul, hogy iskolában (akár egy továbbképzésen is), a munkahelyen, a rendszeres, naponkénti utazásaink során egy másik nemhez tartozóval gyakran hosszabb ideig vagyunk együtt, vagy többet beszélgethetünk, mint a saját házastársunkkal. Ilyenkor felébredhet a kísértés. Kialakulhat egyfajta érzelmi kötődés, sőt akár testi vonzalom is. De naponként lehet úgy indulni: én már döntöttem. Számomra nincs más a házastársamon kívül.

S ha mégis elindul, felébred valamiféle érzélem, vonzalom, vágyakozás, akkor a hűség azt jelenti, hogy mielőtt az a „másik” tudna az érzéseinkről, az ébredő vágyunkról, a házastársunknak már elmondjuk! Mert a hűséghez hozzátartozik, a „feleséghez” (mindkét házastársra

vonatkozóan) hozzátartozik, hogy a legbelső érzéseinkről a házastársunk tud leghamarabb. Hozzá hű leszek – mindenképpen! És kérjük – nem a megértését, különösen nem az egyetértését és a beleegyezését (!) – hanem a segítségét, az imádságát, hogy amit Isten és emberek előtt megfogadtunk, azt meg tudjuk tartani! Hozzá hű leszek! Újra ezt döntöm!

József Attila: „Rejtelmek” c.
verséből való ez az idézet:

„Bebújtattál
engemet
talpig,
nehéz hűségbe...”

A hűség is, ahogy a szeretet is, döntés, nemcsak érzés! Azonban nem elbizakodott döntés! Inkább olyan döntés, amihez újra és újra, akár naponként kérjük Isten segítségét. Tartson meg hűségben minket. A hűség alázaatra késztet, hiszen nem mondhatom, hogy biztos lehetek mindig magamban! „Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” (1Kor 10, 12).

És: **vele megalégszem**. Nincs olyan férfi és nincs olyan nő, akinél ne lehetne „jobbat” találni. Legalábbis egy adott területen. Lehet, hogy egy másik szellemesebb társalgó. Lehet, hogy egy másik logikusabban gondolkodik. Lehet, hogy egy másik izmosabb, ügyesebb. Vagy jobb alakja van. Lehet, hogy a másik bátrabban kezdeményez, rámenősebb, ezért többre viszi az életben. Lehet, hogy pillanatnyilag akár új színt is hozna az életbe. Lehet, hogy a másiknak nagyobb a melle, vagy csinosabb. Vagy szebb a mosolya. Lehet izgatóbb a hajviselete. Vagy jobban főz. Esetleg jobban áll neki egy-egy ruha. Vagy szeret kirándulni. Jobban lelkesedik olyan dolgokért, ami nekem kedves, ellentétben a házastársammal. Lehet, hogy egyszerűen csak fiatalabb, sportosabb, és ezért természetesen sugárzóbb, vonzóbb, szexisebb.

Ezt a sort vég nélkül lehet folytatni. Nemcsak a szexualitásról van tehát szó! De természetesen arról is. Vele megalégszem — az ágyban is. És — az élet minden területén.

A házasságra is érvényes, mint az élet annyi más területére: „Addig nyújtózkodj, amíg a takaród ér.” Legyen elég annyi, amennyit a házastársad tud nyújtani!

A régi bölcsességet is meg kell szívelnünk: „Ki milyen rózsát szakajtott, olyat szagoljon!” Elégedjünk meg azzal, aki mellett döntöttünk! Egy életen át! Ezt fogadjuk meg az eskütétel alkalmával Isten és emberek előtt, Isten segítségét kérve.

A Bibliában ezt olvassuk: „A magad kútjából igyál vizet, és csörgedező vizet a magad forrásából! Ne folyjanak forrásaid az utcára, és patakjaid a terekre! Egyedül tiéd legyenek, ne oszd meg másokkal! Legyen forrásod áldott, és örülj ifjúkorodban elvett feleségednek. Szerelmes szarvasünnő és kedves őzike ő, keblei gyönyörködtetnek mindenkor, szerelmétől mindig mámoros leszel.” (Példabeszédek 5, 15-19)

Ha egy lakás előtt megyünk el éhesen, ahonnan délben kiérződik a friss sült illata, azért még nem megyünk be enni oda, hanem sietünk haza. És jóllakunk azzal, ami otthon van!

A „vele megalégszem”-nek van egy másik oldala is: A kedvét keresem! De: „a kedvét keresem”, „a kedvére akarok tenni” is csak akkor lesz örömteli, ha a másik fél sem telhetetlen! S mégis: mindkét félnek figyelni kell a másik igényeire. Az állandó követelőzés, telhetetlenség ugyanúgy megrontja a házasságot, mint a másik „kiéheztetése”.

Ezen kívül különböző háztartásból érkeznek a házasságba. Különböző szokásokkal, másképp ízesített ételekkel. Az egyik ecettel és cukorral ette a salátát a szülői házban, a másik sóval és tejjel. Az egyik zsíros ételekhez volt szokva, a másik párolt zöldségekhez. A „vele megalégszem”-ben benne van, hogy megeszem az ételt, úgy, ahogy a házastársam tálalja (és nem eszek rá stikában a sarki hamburgeresnél), de benne van az is, hogy elkészítem az ételt úgy is, ahogy a házastársam szereti! Ha mindez szeretettel történik, akkor nem „áldozatot” hozunk egymásért, hanem kölcsönös megajándékozunk egymást! Milyen jó így naponta ajándékot kapni egymástól! A sok figyelmesség nagy összekötő erő! Vele megalégszem!

Így van ez a házassérettel is. Vele megelégszem, még ha egyszer-egyszer többre vágyok is. De meg lehet beszélni, el lehet mondani a többre vágyást, és a másik törekedhet arra, hogy megadja a többet – ha lehetséges, ha szívből meg tudja tenni. De a többre vágyás nem jogosít fel, hogy az egyik megsértse a hűséget, a másik megengedje a hűtlenséget!!! Vele megelégszem, ha éppen várni kell is (önként vállalt böjtölés, kórházi kezelés, betegség, vagy gyermekszülés, vagy távoli munkavállalás alatt, után akár hónapokig, akár egy évig is...).

De feleslegesen nem „éheztetem”, mert tudom, hogy szüksége van rám. Szüksége a szeretetemre, az érintésemre, a gyöngédségemre, az együttlétre. *„A feleség nem ura a maga testének, hanem a férje; s ugyanúgy a férj sem ura a maga testének, hanem a felesége. Ne fosszátok meg egymást magatoktól, legfeljebb közös megegyezéssel egy időre, hogy szabaddá legyetek az imádkozásra, de azután legyetek ismét együtt, nehogy megkísértsen a Sátán titeket azáltal, hogy képtelenek vagytok magatokon uralkodni.”* (1Kor 7, 4-5)

Vigyázat! A másik igényeinek megértése nem vezethet el a hűtlenség megértésére és a hűtlenséggel való egyetértésre. Mert: vele megelégszem! De ezt el is várom a másiktól is!

Egy előadásban hangzott el: „Hallottam egyszer egy megrendítő, szégyenteljes vallo-mást: Egy hívő keresztyén asszony mondta el az egyébként templomba járó férjéről, hogy tudja, a férje rendszeresen kilép a házasságból. De egyébként jó férj, jó apa, csak hát van egy kis gyengéje: a nők. De ő elnézi ezt neki, mert egyébként, tényleg olyan rendes férfi... És igaz, hogy más nőkkel is együtt van, de feléje is teljesíti rendszeresen a férji kötelességét... A kis drága... Nem fogta fel ez az asszony, hogy a gyülekezetében miért nem érti meg senki ezt a hozzáállását? Pedig Isten törvénye egyértelmű, és világos: Ne paráználkodj! Isten nem áldozatot, hanem engedelmisséget kíván! Mindkét részről. Ő is paráznana, ha szó nélkül túri férje szexuális kicsapongásait, hűtlenségét.”

A vele megelégszem fogadása nemcsak a közvetlen testi kapcsolatra vonatkozik, de a filmekre, az álmodozásra, az újságokra, a regényekre, az Interneten elérhető tartalmakra is! Nem keresem másutt az izgalmat, csak és kizárólag a házastársamnál! Mert aki nem tud megelégedni a házastársával, az semmivel nem fog tudni megelégedni! Mindig több kell, egészen a kiégésig! Nem irigységből, hanem szeretetből adta Isten a „ne paráználkodj” parancsát! Ez-zel a házasságot, a házasságban megélt közösséget védi – egy életen át!

És: vele szentül élek... A „szent” azt jelenti: Istennek elválasztott, Isten számára el-különített. Tehát a szent nem a „tökéletes” rokon értelmű szava. A szent az, aki arra törekszik, hogy élete Istennek tetsző legyen, életében Isten akarata valósuljon meg. A „vele szentül élek” azt jelenti, hogy házasságunkban igyekszünk folyamatosan a Szentírás szabályai szerint élni, és ehhez kérjük Isten segítségét.

„És ne szomorítsátok meg az Isten Szentlelkét, aki által el vagytok pecsételve a meg-váltás napjára. Minden keserűség, indulat, harag, kiabálás és istenkáromlás legyen távol tőle-tek minden gonosszággal együtt.” (Ef 4, 30-31)

„Kicsoda bölcs és értelmes közöttetek? Mutassa meg a magatartásával, hogy mindent bölcs szelídséggel tesz! Ha pedig keserű irigység és viszálykodás van a szívetekben, ne kér-kedjete, és ne hazudjatok az igazsággal szemben. Ez a bölcsesség nem felülről jön, hanem földi, testi és ördögi. Mert ahol irigység van, és viszálykodás, ott zűrzavar és mindenféle go-nosz tett található. A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békeszerető, méltányos, engedelkeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képmutató. Az igazság gyümölcse békességben vettetik el azoknak, akik békességet teremtenek.” (Jak 3, 13-18)

A „vele szentül élek” fogadalma azt jelenti, hogy nem rángatom bele a házastársamat a bűneimbe. Az, hogy hűséget fogadtunk Isten előtt egymásnak, nem elvtelenségbe való sodró-dást jelent! A Szentháromság Istenre való eskü, az Isten előtti eskütétel, a hűség-fogadalom az ist jelenti, hogy először is Istenhez vagyunk hűségesek!

A házastárs nem azzal szereti élete párját, ha mindenben együtt megy vele, hanem ha mindenben segíti őt Isten törvényének a megtartására. A házasság nem a bűnközösségért van! A házasság nem azért van, hogy egymás esztelenségeit fedezzük. A házasság nem azért van, hogy legyen, aki igazolja a hazugságaimat, a becstelen pénzkezelésemet! A házassági hűség nem azt jelenti, nem arra szabadít fel, hogy egymást hajszojunk bele a csüggedésbe, hitetlenségbe, keserűségbe, a különböző függőségekbe.

Nem hajszojhatom bele a házastársamat bűnbe az állandó követelőzéssel, telhetetlenséggel, gyűlölettel, indulattal, tisztátalan vágyammal sem.

Vele szentül élek: Arra törekszem, és a házastársamat is abban segítem, hogy Isten törvényét töltsük be a házasságunkkal, tiszta, józan, becsületes étellel. És ilyen légkörben neveljük fel a ránk bízott gyermekeket is. *„Azt akarom tehát, hogy a férfiak mindenütt büntől tiszta kezeket felemelve imádkozzanak harag és kételkedés nélkül. Ugyanígy az asszonyok is, tisztességes öltözetben, szemérmesen és mértékletesen ékesítsék magukat, ne hajfonatokkal és arannyal, gyöngyökkel vagy drága ruhával, hanem azzal, ami az istenfélelmet valló asszonyokhoz illik: jó cselekedetekkel.”* (1Tim 2, 8-10)

A házastársam bűnbe sodródása természetesen nem szabadít fel engem a hűtlenségre. Hünek kell maradnom, de nem elvtelenül, hanem az Isten iránti hűség szeretetével! A bűnre az igazán jó válasz nem a bosszú, hanem a megbocsátás! Maradjon meg: *„Vele szentül élek!”*

Az előbbi előadásból való ez az újabb idézet: „Ezzel szemben egy másik keresztyén házaspár házassága akkor kezdett igazán boldog házasság lenni, amikor a férj hazavitt egy pornófilmet, nagy elképzelésekkel, előre remélt izgalommal. Hiszen mások házasságát is izgalmassá teszi, feldobja egy kis huncutkodás, hát az övét is feldobhatná igazán. S amikor elmondta ötletét a feleségének, egyben már kész helyzet elé is állítva, beizzítva a DVD-lejátszót, a felesége csak ennyit kérdezett: „Miért akarsz engem beszennyezni?” — Nem lett hát belőle közös pornózás. Ezt a szelíd, tiszta hangot nem bírta el a férje. Odamenekült Istenhez, és kérte, hogy szabadítsa meg szennyes vonzalmától. Mert rádöbbsent, hogy tulajdonképpen már pornófüggő. Interneten, újságokban, tévében. Addig azt gondolta magáról, hogy milyen tisztességes, soha nem csalja meg a feleségét. De akkor rádöbbsent, hogy állandóan megszegte Isten törvényét. Attól kezdve rendszeresen imádkozott, hogy Isten szabadítsa meg függőségéből. Erőt kért az engedelmességhez. És megtörtént. Azóta nem kapcsol mindenféle linkre a Neten, már nem fizet elő olyan kábeltévé csomagra, amelyben felnőtt tartalom is van, és ha újságos bódéhoz lép, pontosan tudja, hogy mit nem fog megvásárolni. Teljesen átalakult a házasságuk, boldogabb lett, tartalmasabb lett. De ehhez az kellett, hogy Isten Szentleke által megerősítve a felesége nem áldozatot akart hozni a férje kedvéért, hanem engedelmességni akart az Istennek.”

Igen, megfogadjuk: *Vele szentül élek!*

A házasság fogadalma, a házasság gondolata kizárja, hogy a házaspár egy harmadikkal is megosszuk. Egyszerűen össze nem egyeztethető az Isten teremtési rendjével az ún. „nyitott házasság”, vagy mások bevonása az intim együttlétbe (akár jelen vannak, akár egy film, újság „kapcsol össze” velük). Bármennyire is izgalmasnak tűnhet ez a világ szerint. Sőt ajánlják is egyesek, bármennyire kínálja ezt a körülöttünk élő világ a lehetőségeivel. Az Isten színe előtti eskü arra kötelez bennünket, hogy nem a körülöttünk élő világ rendjét fogadjuk el, hanem az Isten törvényét, rendjét. Isten rendje életet ad, az életet védelmezi. Aki akar hallgatni Istenre és kéri segítségét, az azt tapasztalja meg, hogy Isten törvénye csak meggazdagítja a házasságot, a házaspár egymás iránti szeretetét!

A „... Hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek...” fogadalma és kívánalma a házasságot védi, hogy abban a család minden tagja biztonságban érezhesse magát. Mindenek előtt a házaspár. De a gyermekek is. És a házaspár szülei, testvérei, rokonai, barátai is.

A „hozzá hű leszek, vele megelégszem, vele szentül élek...” fogadalma olyan, mint a körbekerített városnál a várfal, a bástyák és az erős zárható kapuk. Nélkülözhetetlen!